

«Μακαριώτατε Πατριάρχα Βουλγαρίας καὶ Μητροπολίτα Σόφιας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργγὲ τῆς ἡμῶν Μετριοτήτος, κύριε Δανιήλ,

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 6,14), ἀναφωνεῖ ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων χαίρει σήμερον χαρὰν πνευματικὴν καὶ ἀγαλλιᾶται ἐν Κυρίῳ, ὑποδεχομένη Ὑμᾶς κατὰ τὴν πρώτην Ὑμῶν εἰρηνικὴν καὶ προσκυνηματικὴν ἐπίσκεψιν ὡς Προκαθημένου τῆς ἀδελφῆς καὶ ὁμοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ.

Ἐνταῦθα, ἐπληρώθη τὸ προφητικὸν λόγιον· «ἐκ γὰρ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ» (Ησ. 2,3). Ἐνταῦθα ἐτελεσιουργήθη τὸ μέγα μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας δηλονότι τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας καὶ ἐντεῦθεν ἐξῆλθεν εἰς πάντα τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, κατὰ τὸ Κυριακὸν λόγον· «καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἔν τε Ἱερουσαλήμ ... καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1,8).

Ἡ παρουσία Ὑμῶν προσλαμβάνει ἰδιαιτέραν πνευματικὴν σημασίαν, καθότι συμπίπτει μετὰ τῆς πανηγυρικῆς μνήμης τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ. Ἐνταῦθα ὁ Σταυρὸς δὲν εἶναι μόνον σημεῖον μνήμης, ἀλλὰ ζῶσα μαρτυρία τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας· διότι ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ ὑψώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, ἵνα διὰ τοῦ Σταυροῦ καταργήσῃ «τόν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστιν τὸν διάβολον» (Εβρ. 2,14) καὶ ἀναδείξῃ τὸ ξύλον τῆς καταδίκης εἰς ξύλον ζωῆς καὶ σωτηρίας.

Ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀποκαλύπτει τὸ παράδοξον τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὅτι ἡ ταπείνωσις γίνεται δόξα, τὸ πάθος νίκη, ὁ θάνατος ζωὴ, καὶ ὁ Τάφος πηγὴ ἀναστάσεως. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὑψοῦσα τὸ τίμιον ξύλον, προβάλλει οὐχὶ ἀπλῶς τὸ ὄργανον τοῦ Πάθους, ἀλλὰ τὸ τρόπαιον τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ σημεῖον τῆς καταλλαγῆς οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Καὶ ἡμεῖς σήμερον, Μακαριώτατε, ἐπὶ τῶν αὐτῶν τούτων τόπων τοῦ σωτηριώδους Πάθους καὶ τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, μετέχομεν τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως, ὡς δέ λέγει ὁ προκατόχος ἡμῶν Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων «Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι μόνον ἀκούουσιν, ἡμεῖς δὲ καὶ βλέπομεν καὶ ψηλαφῶμεν». Ἡ μεθ' Ὑμῶν κοινωνία τοῦ Κυριακοῦ Σώματος καὶ Αἵματος ἐπισφραγίζει τὸ βαθύτερον νόημα τῆς εἰρηνικῆς ταύτης ἐπισκέψεως· τὴν ἐνότητα ἡμῶν ἐν τῷ Σταυρωθέντι καὶ Ἀναστάντι Κυρίῳ.

«Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Εφ. 2,14), λέγει ὁ Θεῖος Παῦλος περὶ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀποκαταλλάξαντος τὰ διεστῶτα «διὰ τοῦ σταυροῦ» (Εφ. 2,16). Ὁ Γολγοθᾶς οὖν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου σήμερον ὑψώθη ὁ Τίμιος Σταυρός, τό «ζάθεον μεσόμφαλον» κατὰ τὸν Ἅγιον Σωφρόνιον Ἱεροσολύμων, καθίσταται σημεῖον θυσίας, καταλλαγῆς, ἐνότητος καὶ εἰρήνης.

Μακαριώτατε,

Ὁ σύγχρονος κόσμος, ταρασσόμενος ὑπὸ πολέμων, διαιρέσεων, ἀδικίας καὶ ποικίλων μορφῶν μισαλλοδοξίας, ἀναζητεῖ ἐναγωνίως τὴν εἰρήνην. Ἡ Ἐκκλησία ὁμῶς δὲν κηρύττει τὴν εἰρήνην ὡς ἀφηρημένην ἰδέαν· μαρτυρεῖ τὸν Ἑσταυρωμένον καὶ Ἀναστάντα Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶναι ἡ εἰρήνη, ἡ καταλλαγή καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου.

Ἐν τούτῳ ἔγκειται καὶ ἡ σημασία τῆς εἰρηνικῆς Ὑμῶν ἐπισκέψεως. Ἡ παρουσία δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν πέριξ τοῦ αὐτοῦ Ποτηρίου καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ αὐτοῦ Σταυροῦ μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης δὲν ἀποτελεῖ ἀνθρωπίνην σύμβασιν, ἀλλὰ δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ καρπὸν τῆς κοινῆς ἀποστολικῆς πίστεως, καθὼς “δι’ αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφοτέρω ἐν ἐνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν Πατέρα” (Εφ. 2,18) «σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης· ἐν σῶμα καὶ ἐν Πνεῦμα» (Εφ. 4,3) «ἄρα οὖν οὐκέτι ἐσμέν ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ» (Εφ. 2,19).

Ἡ πρώτη αὕτη προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ὡς Πατριάρχου Βουλγαρίας εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν ἀνανεώνει καὶ ἐνισχύει τοὺς μακραίωνους πνευματικοὺς δεσμοὺς τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας, δεσμοὺς ἐσφραγισμένους διὰ τῆς κοινῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, τῆς λειτουργικῆς παραδόσεως καὶ τῆς κοινῆς μαρτυρίας εἰς τὸ σταυροαναστάσιμον μυστήριον τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ μεθ’ Ὑμῶν ἀναστροφή ἐνδυναμοῖ συγχρόνως τὴν χριστιανικὴν μαρτυρίαν καὶ παρουσίαν ἐν τῇ ἁγία γῇ ταύτῃ. Ἐνταῦθα, ὅπου «ἀνέβησαν αἱ φυλαί, φυλαὶ Κυρίου» (Ψαλμ. 121,4), ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων συνεχίζει διὰ μέσον τῶν αἰώνων νὰ κηρύττει τὸ μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, φυλάσσουσα καὶ διακονοῦσα ὡς τόπους λατρείας τοὺς τόπους τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ σωτηριώδους Πάθους, τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, τῆς Θείας Ἀναλήψεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς.

Μακαριώτατε καὶ ἅγιε ἀδελφέ,

Ἐν τῇ δυνάμει τῆς εἰρηνικῆς καὶ εὐχαριστιακῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας ἡμῶν καὶ ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἐορτῆς τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως, θεωροῦντες τὸν

Φρικτὸν Γολγοθᾶν καὶ προσκυνοῦντες τὸν ζωηφόρον καὶ κενὸν Τάφον,
καλούμεθα νὰ καταστήσωμεν τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ τρόπον τῆς
ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν διακονίας· τρόπον θυσίας, ταπεινώσεως, καταλλαγῆς
καὶ ἀγάπης.

Ἡμεῖς μὲν τό Τάγμα τῶν Σπουδαίων τουτέστιν οἱ Ἀγιοταφῖται, καθὼς
ἐτάχθημεν ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας, παραμένομεν ἀκοίμητοι φύλακες καὶ
διάκονοι τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ὁ Σταυρὸς ἐφυτεύθη καὶ ἐξ οὗ ἀνέτειλε τὸ φῶς τῆς
Ἀναστάσεως· Ὑμεῖς δέ, Μακαριώτατε, μετὰ τῆς τιμίας Ὑμῶν συνοδείας,
ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν ἀγαπητὴν Ὑμῶν πατρίδαν, κομίζετε εἰς τὸν εὐσεβῆ
Βουλγαρικὸν λαὸν τὴν εὐλογίαν «πόλεως Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλήμ, ἐν
πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων διαθήκης νέας» (πρβλ. Ἑβρ. 12, 22) καὶ
τὸ ἀκατάλυτον μήνυμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ ἦλθεν
χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ Σταυροῦ ἡ ἔχθρα καταλύεται καὶ διὰ τοῦ
Σταυροῦ ἀνοίγεται ἡ ὁδὸς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐν ταύτῃ οὖν τῇ ἀγίᾳ καὶ πανηγυρικῇ ἡμέρᾳ, ἐκ τῆς Ἀγίας Σιών καὶ τῆς
πόλεως τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, ἀτενίζοντες πρὸς τὸν ὑψούμενον Τίμιον
Σταυρόν, ἀναφωνοῦμεν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας:

**Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν
δοξάζομεν.**

Γένοιτο».